

GAZETA PARAFII
NMP MATKI
KOŚCIOŁA
W OTRĘBUSACH
NR 1/2025
LUTY 2025

„Parafia jest uprzywilejowanym miejscem dawania świadectwa miłości, stanowi najdogodniejszy teren jej praktykowania”.

Jan Paweł II

Drodzy Parafianie,

obchodzimy wyjątkową rocznicę – 40 lat istnienia naszej parafii. Z dniem 1 lutego 1985 roku wszedł w życie dekret kardynała Józefa Glempa, prymasa Polski, którym w ośrodku duszpasterskim w Otrębusach przy kościele będącym w trakcie budowy i kaplicy tymczasowej przystosowanej do potrzeb duszpasterskich erygowana została parafia pod wezwaniem Najświętszej Maryi Panny Matki Kościoła. Do nowej parafii oprócz Otrębus przyłączono Kanie i Popówek.

Myślę, że dla nas wszystkich powinien to być czas zatrzymania. Czas podziękowania Panu Bogu za wszystkie Jego dobrodziejstwa i wspomnienie w modlitwie tych, którzy budowali tę wspólnotę.

Najważniejsze etapy historii rozwoju naszej parafii zostały opisane w ubiegłorocznych numerach „Effathy”. Budowa kościoła jako miejsca spotkania z Bogiem była dużym wyzwaniem, ale wyzwaniem najważniejszym była budowa wspólnoty parafialnej w jej wymiarze duchowym.

Proboszczem parafii NMP Matki Kościoła zostałem w 2007 roku. To już 18 lat, odkąd opuściłem poprzednią parafię w Brankach koło Błonia. Nie myślałem, że zakotwiczę tu na tak długo. Przejście księdza do nowej parafii to zawsze duże wydarzenie, zarówno dla niego, jak i dla całej wspólnoty wiernych. To początek nowego etapu w życiu duszpasterskim, który wiąże się z wieloma emocjami i wyzwaniami. To, jak ksiądz zostanie przyjęty, zależy nie tylko od kapłana, ale i od parafian. Każda parafia jest inna. Ma swoje własne tradycje, zwyczaje i potrzeby. Rzeczywistość, którą tu zastałem, pozwa-

lała mi na doskonalenie i ubogacanie wspólnie z parafianami tego, co zostało stworzone przez moich znakomitych poprzedników, którym za pozostawione dzieła serdeczne Bóg zapłać.

Mam nadzieję, że przez te wszystkie lata nasza parafia była dla wielu domem, miejscem, gdzie można znaleźć pociechę, wsparcie i nadzieję. Tutaj większość parafian przyjmowała słowo Boże i dar sakramentów, żegnaliście na drogę do wieczności swoich bliskich, przyjaciół i znajomych. Razem modliliśmy się, dzieliliśmy radości i smutki.

Mam w sobie wiele wdzięczności za łączące naszych parafian więzi, aktywność i kreatywność w zaangażowaniu w życie duchowe naszej parafialnej wspólnoty.

Niech ten jubileusz będzie dla nas wszystkich nowym początkiem.

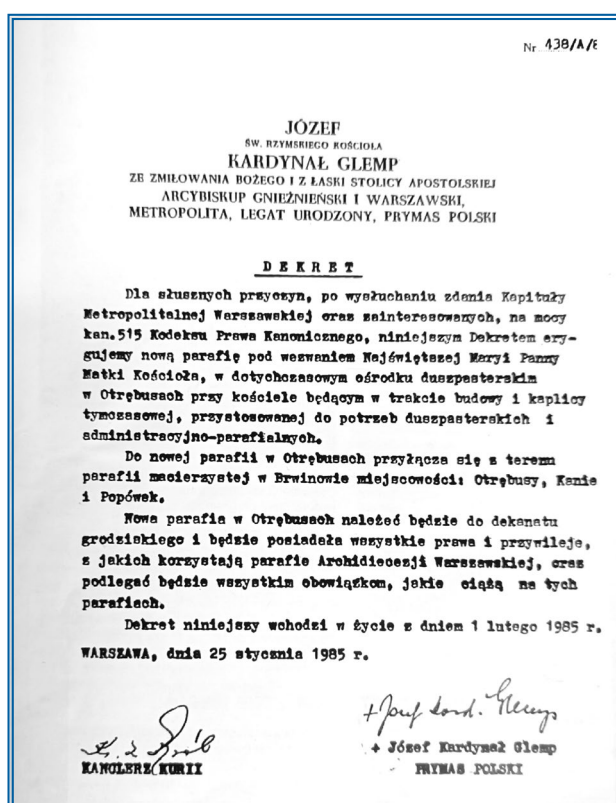
Odnówmy w sobie pragnienie budowania naszego życia na mocnym fundamencie wiary.

Umacniajmy naszą wiarę i dajmy okazję do przekazywania jej kolejnym pokoleniom.

Niech nasza parafia będzie budowana przez miłość, która daje poczucie bezpieczeństwa, łagodzi lęki i usuwa zwątpienie. Niech nasza gościnność sprawi, że z otwartymi ramionami przyjmować będziemy zagubionych, wątpiących i tych o pogmatwanych losach.

Z ufnością patrzymy w przyszłość, pełni nadziei, że nasza parafia będzie nadal żyła i rozwijała się, przynosząc chwałę Bogu i dobro ludziom.

ksiądz proboszcz Bolesław Bolek

2 II – święto Ofiarowania Pańskiego

PIERWSZE CZYTANIE (Ml 3, 1-4)
PSALM RESPONSORYJNY (Ps 24)
DRUGIE CZYTANIE (Hbr 2, 14-18)
EWANGELIA (Łk 2, 22-40)

Wiara i światło

Nasze życie w łączności z Chrystusem jest światłem. Jezus wnoszony do świątyni jerozolimskiej chce oświecić naszą wiarę, sprawić, że otworzymy nasze serca na Boga i drugiego człowieka, że napełnimy naszą modlitwę żarem.

*Czy mogę siebie nazwać człowiekiem sprawiedliwym?
Co dla mnie znaczy służyć?*

16 II – VI niedziela zwykła

PIERWSZE CZYTANIE (Jr 17, 5-8)
PSALM RESPONSORYJNY (Ps 1)
DRUGIE CZYTANIE (1 Kor 15, 12. 16-20)
EWANGELIA (Łk 6, 17. 20-26)

Dwie drogi

W nauczaniu Jezusa widzimy dwie drogi, które stanowią nasz wybór. Kontrast szokuje tak jak błogosławieństwo i przekleństwo. Chodzi bowiem o fundamentalne wybory: z Bogiem lub bez Niego, droga życia czy droga śmierci.

*Jaka jest moja droga?
Jakie są moje wybory?*

9 II – V niedziela zwykła

PIERWSZE CZYTANIE (Iz 6, 1-2a. 3-8)
PSALM RESPONSORYJNY (Ps 138)
DRUGIE CZYTANIE (1 Kor 15, 1-11)
EWANGELIA (Łk 5, 1-11)

Lęk przed powołaniem

W codzienności obfitość nie jest czymś zwyczajnym ani naturalnym. Życie ludzkie to na ogół ciągle zabieganie, by niczego nie zabrakło. Być powołanym to być zaproszonym do obfitości.

*Czy w trudnych momentach życia ufam Bogu?
Czy zachwyca mnie Jego obfitość w codziennym życiu?*

23 II – VII niedziela zwykła

PIERWSZE CZYTANIE (1 Sm 26, 2. 7-9. 12-13. 22-23)
PSALM RESPONSORYJNY (Ps 103)
DRUGIE CZYTANIE (1 Kor 15, 45-49)
EWANGELIA (Łk 6, 27-38)

Złota zasada

„Nie czyn drugiemu tego, co tobie niemiłe”. Rozważając, co dla mnie jest dobre, wiem, co jest złe. I to jest punkt wyjścia do kształtowania mojego sumienia.

*Czy badam moje sumienie?
Czy stosuję złotą zasadę?*

– komentarze Zofia Ł.

Dar Eucharystii dla kapłanów

To 4. rok naszej szczególnej troski i wdzięczności Kapłanom, którzy pracują i pracowali w naszej parafii.

Modlitwa za kapłanów jest wyrazem naszej wdzięczności za ich posługę i jednocześnie wsparciem dla nich w codziennej pracy duszpasterskiej. Pomaga nam również lepiej zrozumieć wartość sakramentu kapłaństwa i umacnia naszą więź z Kościołem.

Każdy z Was może być darczyńcą Mszy świętej w intencji księży.

Są jeszcze wolne terminy:

5 stycznia godz. 12:30 – od uczestników Orszaku Trzech Króli,
2 lutego godz. 18:00 – od redakcji „Effathy”,
2 marca godz. 9:00,
6 kwietnia godz. 7:00,
4 maja godz. 12:30,
1 czerwca godz. 9:00 – od formacji Szkoły Żon,
6 lipca godz. 7:00,
3 sierpnia godz. 18:00,
7 września godz. 7:00,
5 października godz. 12:30,
2 listopada godz. 18:00,
7 grudnia godz. 9:00.

Osoby zainteresowane prosimy o kontakt – Grażyna Siudym, tel.: 519-445-847.

„Od dzisiaj w czasie każdej Mszy świętej będziecie mówić: »z naszym biskupem Adrianem«. Chciałbym, aby to »z naszym« nie było jedynie liturgiczną frazą. Bym był waszym, twoim biskupem. Byście po kilku latach nie pytali mnie: »Księżu biskupie, jak księdzu jest u nas?«, ale: »Jak księdzu jest z nami?«; a najlepiej: »Jak nam jest z nami?«”.

abp Adrian Galbas, metropolita warszawski, 14 XII 2024

4 listopada 2024 papież Franciszek mianował arcybiskupem metropolitą warszawskim abpa Adriana Galbas, który 14 grudnia 2024 w godzinach rannych, w Domu Arcybiskupów Warszawskich, w tzw. Czarnym Gabinecie, objął kanonicznie archidiecezję warszawską. Swoją nazwę miejsce bierze od hebanowych mebli, niezmiennych od czasu kardynała Stefana Wyszyńskiego, który tu pracował i udzielał audiencji. To tu w 1953 roku Służba Bezpieczeństwa aresztowała kardynała Wyszyńskiego. W tym gabinecie w 1958 roku ks. Karol Wojtyła otrzymał nominację biskupią.

W obecności Kolegium Konsultorów arcybiskup Adrian Galbas przedstawił bullę nominacyjną (pismo Stolicy Apostolskiej nominujące go arcybiskupem metropolitą warszawskim), która następnie została odczytana. Po sporządzeniu przez kanclerza protokołu, który został podpisany przez: odchodzącego metropolitę kardynała Kazimierza Nycza, nowego metropolitę i członków Kolegium Konsultorów – jeden z egzemplarzy protokołu trafi bezpośrednio do Stolicy Apostolskiej.

O godzinie 11:00 uroczystym przywitaniem w drzwiach bazyliki archikatedralnej św. Jana Chrzciciela w Warszawie przez przedstawicieli Kapituły Metropolitarnej Warszaw-

skiej rozpoczął się ingres arcybiskupa Adriana Galbas. Mszę świętą rozpoczął nuncjusz apostolski abp Antonio Guido Filipazzi. Po znaku krzyża kanclerz kurii odczytał bullę nominacyjną w polskim tłumaczeniu, a jej oryginał okazał wiernym. Następnie kardynał Kazimierz Nycz, za pośrednictwem nuncjusza apostolskiego, przekazał arcybiskupowi Adrianowi Galbasowi pastorał jako atrybut władzy arcybiskupiej. Ostatnim punktem ceremonii objęcia rządów przez nowego metropolitę warszawskiego było zajęcie miejsca na katedrze arcybiskupów warszawskich. Wtedy też „przejął” on przewodniczenie Mszy świętej.

Ważnym punktem uroczystości było tzw. homagium. Po przywitaniu przez najstarszego nominacją biskupa pomocniczego Piotra Jareckiego hołd symbolizujący oddanie się władzy – co w dzisiejszych czasach oznacza złożenie wyrazów szacunku, przyjęcia i uznania biskupa jako swojego pasterza i przewodnika duchowego – złożyli zgodnie z tradycją przedstawiciele wszystkich stanów: biskupi pomocniczy warszawscy, trzej przedstawiciele duchowieństwa – kapłan diecezjalny, kapłan zakonny (pallotyń) oraz neoprezbiter, najmłodszy ksiądz archidiecezji. Tym ostatnim był wikariusz naszej parafii, ks. Paweł Klefas. ►

W dalszej kolejności – przedstawiciele osób konsekrowanych (siostra zakonna habitowa, siostra zakonna bezhabitowa, brat zakonny i dziewczica konsekrowana). Wiernych świeckich reprezentowała rodzina ze wspólnoty Domowego Kościoła.

To wydarzenie, które się często nie zdarza. Akurat tak się zdarzyło, że będę mógł je szczególnie wspominać, bo jako najmłodszy ksiądz w diecezji składałem homagium biskupowi. Oprócz spotkania z arcybiskupem Adrianem Galbasem wrażenie wywarło na mnie to, że mogłem spotkać naszego księdza kardynała Kazimierza Nycza, po którym było widać, że oddaje coś, w co włożył całe swoje serce i życie. To był niezwykle widok.
ks. Paweł Klefas

Tej dostojnej chwili towarzyszyło pierwsze wykonanie specjalnie na tę uroczystość skomponowanego przez Jakuba Szafrńskiego utworu „Pax vobis”, do którego słowa zostały zaczerpnięte bezpośrednio z łacińskiej wersji Ewangelii według św. Jana: „Pokój wam! Jak Ojciec Mnie posłał, tak i Ja was posyłam. [...] Weźmijcie Ducha Świętego!”. Stanowi to nawiązanie do zawołania umieszczonego w herbie abpa Galbasa – „Pax Christi”.

W homilii wygłoszonej podczas ingresu arcybiskup Adrian Galbas poruszył kilka kluczowych kwestii związanych z jego nową posługą w archidiecezji warszawskiej. Deklarując otwartość na wszystkich, arcybiskup Galbas podkreślił, że chce, aby w Kościele czuli się dobrze nie tylko wierzący, ale także osoby niewierzące, niedowierzające czy wierzące inaczej. Wyraził przekonanie, że każdy człowiek jest drogą Kościoła i że Kościół powinien docierać do wszystkich ludzi, niezależnie od ich przekonań. Arcybiskup odniósł się do negatywnych stereotypów dotyczących Kościoła, takich jak postrzeganie go jako instytucji wrogiej społeczeństwu czy jako miejsca, w którym „Boga już nie ma”. Arcybiskup powiedział, że Kościół nie jest wrogiem, ale chce być obecny w życiu ludzi i służyć im. Podkreślając znaczenie dialogu, zaznaczył, że ważnym elementem jego posługi będzie dialog z różnymi środowiskami. Chce budować mosty i szukać wspólnych punktów odniesienia. Powołując się na Jana Pawła II, arcybiskup przypomniał, że „człowiek jest drogą Kościoła”. Oznacza to, że każdy człowiek jest ważny i zasługuje na to, aby być spotkanym przez Kościół. Kończąc swoją homilię, nowy metropolita warszawski zaprosił wszystkich mieszkańców Warszawy i „pod-Warszawy” do wspólnej drogi słowami: „Albo jest wspólna droga, albo wspólne stanie w miejscu, albo każdy idzie w swoją stronę, czasem nawet przeciwną. Wspólna droga jest lepsza”. Nawiązując do słów papieża Franciszka, a także hasła Roku Jubileuszowego, arcybiskup Adrian Galbas przekazał przesłanie dla każdego z nas: „Lepiej być pielgrzymem nadziei, idącym pośród innych pielgrzymów nadziei, niż iść samotnie. A najgorzej jest być włóczęgą rozpaczny”.

Magdalena Kreter - Bartkiewicz

Ze względu na bogactwo treści zachęcamy do zapoznania się z całością homilii abpa Adriana Galbasa, metropolity warszawskiego:
<https://www.youtube.com/watch?v=nq1bAa3XOBY>

Abp Adrian Józef Galbas SAC, urodzony w 1968 roku w Bytomiu. W 1987 roku wstąpił do Stowarzyszenia Apostolstwa Katolickiego. Pierwszą profesję złożył 29 września 1989, a śluby wieczyste 10 września 1993 w Zakopanem. W latach 1987–1993 studiował w Wyższym Seminarium Duchownym w Ołtarzewie, w którym w 1994 roku został wyświęcony na prezbitera. W latach 1995–1998 studiował teologię i dziennikarstwo na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim. W 2012 uzyskał tytuł doktora teologii na Uniwersytecie Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie. Prowincjał księży pallotynów w Poznaniu w latach 2011–2019, biskup pomocniczy ełcki w latach 2020–2021, arcybiskup koadiutor katowicki w latach 2021–2023, arcybiskup metropolita katowicki w latach 2023–2024, administrator apostolski *sede vacante* diecezji sosnowieckiej w latach 2023–2024.

Rok Święty – „Pielgrzymi nadziei”

Rok Święty, zwany również Jubileuszowym, to wyjątkowy czas łaski w Kościele katolickim.

Ustanowiony został dla odnowy duchowej wiernych. Jego korzenie sięgają tradycji starotestamentalnej, gdzie co 50 lat ogłaszano rok jubileuszowy. To czas wolności, odpuszczenia długów i pojednania. W Kościele katolickim pierwszym Rokiem Świętym był rok 1300, ogłoszony przez papieża Bonifacego VIII. Od tamtego czasu Rok Święty odbywa się co 25 lat, chociaż zdarza się, że są ogłaszane dodatkowe jubileusze zwane nadzwyczajnymi. Ostatnim nadzwyczajnym Rokiem Świętym był Jubileusz Miłosierdzia, ogłoszony przez papieża Franciszka w 2016 roku. My Polacy szczególnie pamiętamy ten rok, ponieważ odbywały się wtedy Światowe Dni Młodzieży w Krakowie i w naszych sercach szczególnie ten Rok Miłosierdzia wybrzmiał.

Rok Święty 2025, który odbywa się pod hasłem „Pielgrzymi nadziei”, rozpoczął się 24 grudnia 2024, kiedy to papież Franciszek otworzył Drzwi Święte w bazylice Świętego Piotra. Rok Święty zakończy się 6 stycznia 2026 zamknięciem Drzwi Świętych. Drzwi Święte to dosyć wyrazisty symbol. Otwarcie tych drzwi to zaproszenie do przeżywania na nowo Łaski Bożego Miłosierdzia. Każdy, kto przejdzie przez Drzwi Święte, przyjmując sakramenty i spełniając określone warunki, może zyskać odpust zupełny. Drzwi Święte znajdują się w czterech bazylikach Rzymu: bazylice św. Piotra, bazylice św. Jana na Lateranie, bazylice św. Pawła za Murami i bazylice Matki Bożej Większej. W diecezjach na całym świecie biskupi wyznaczają lokalne kościoły jubileuszowe, gdzie wierni mogą uzyskać odpusty. Miejsca te to najczęściej katedry, bazyliki, sanktuaria, miejsca szczególnego kultu. W naszej archidiecezji warszawskiej są nimi:

- bazylika archikatedralna Świętego Jana Chrzciciela w Warszawie,
- bazylika Świętego Krzyża w Warszawie,
- bazylika Najświętszej Maryi Panny Niepokalanej Wszechpośredniczki Łask w Niepokalanowie,
- Świątynia Opatrzności Bożej w Warszawie-Wilanowie,
- Sanktuarium Matki Bożej Łaskawej, Patronki Warszawy,
- Sanktuarium Matki Zbawiciela (kościół Najświętszego Zbawiciela),
- Sanktuarium Narodowe św. Andrzeja Boboli (kościół św. Andrzeja Boboli w Warszawie),
- Sanktuarium Błogosławionego Księdza Jerzego Popiełuszki (kościół św. Stanisława Kostki),
- Sanktuarium Diecezjalne Świętego Józefa Oblubieńca NMP na Kole,
- Sanktuarium Miłosierdzia Bożego w Ożarowie Mazowieckim,
- Sanktuarium Świętego Stanisława Papczyńskiego (kościół pw. Opatrzności Bożej na Mariankach w Górze Kalwarii, zwany Wieczernikiem).

Sanktuaria maryjne, w których wierni będą mogli uzyskać odpust jubileuszowy w archidiecezji warszawskiej:

- Sanktuarium Matki Bożej Dobrej Śmierci (kościół seminaryjny pw. Wniebowzięcia NMP i św. Józefa Oblubieńca),
- Sanktuarium Jasnogórskiej Matki Życia (kościół pw. Ducha Świętego w Warszawie),
- Sanktuarium Matki Bożej Nauczycielki Młodzieży (kościół Najświętszej Maryi Panny Królowej Wyznawców na Siekierkach),
- Sanktuarium Matki Bożej Tęskniącej (kościół św. Elżbiety w Powsinie),
- Sanktuarium Matki Bożej Różańcowej Pośredniczki Wszelkich Łask w Piasecznie,
- Sanktuarium Matki Bożej Lewiczyńskiej Pocieszycielki Strapionych, Pani Ziemi Grójeckiej,
- Sanktuarium Matki Bożej Prymasowskiej Wspomożycielki w Rokitnie.

Jeśli ktoś jest zainteresowany odszukaniem takiego miejsca w innej diecezji lub poza granicami Polski, z łatwością znajdzie informacje na ten temat w Internecie.

To wyjątkowa sytuacja, gdy możemy w naszej archidiecezji zaplanować i skorzystać z dobrodziejstwa Roku Świętego, aby przeżyć go w duchu modlitwy i nawrócenia.

Warunki uzyskania odpustu zupełnego w Roku Jubileuszowym:

- spowiedź święta i stan łaski uświęcającej (zadośćuczynienie Bogu i bliźnim),
- uczestnictwo w Eucharystii i przyjęcie Komunii świętej,
- pobożne nawiedzenie świątyni jubileuszowej, z którym powinna być połączona adoracja eucharystyczna i rozmyślanie zakończone modlitwą Ojcze nasz, odmówieniem wyznania wiary i modlitwy do Matki Bożej,
- modlitwa w intencjach Ojca Świętego.

Ojciec Święty zachęca nas także do pełnienia aktów miłosierdzia, takich jak modlitwa za zmarłych, jałmużna, pomoc potrzebującym...

W Roku Świętym mamy możliwość uzyskania odpustów w Rzymie i na całym świecie w wyznaczonych miejscach. Organizowane są z tej okazji również liczne wydarzenia i spotkania dla różnych grup wiernych, w tym rekolekcje, pielgrzymki, misje, których celem jest duchowe odnowienie i możliwość głębszego poznania wiary.

Każdy jubileusz przypomina o miłości Boga, zachęca do nawrócenia i budowania wspólnoty, do budowania na Ewangelii. Rok ten stawia nas w roli pielgrzymów, którzy w duchu nadziei kroczą ku lepszemu rzeczywistości, wzmacniając swoją wiarę i relację z Bogiem. To wspólne dążenie do dobra i dawanie nadziei innym poprzez dzielenie się nią w codzienności. Pielgrzymka to symbol naszej duchowej drogi do Boga, wewnętrznej przemiany, refleksji i nawrócenia. Nadzieja to cnota, która przypomina nam, że nasze życie ma cel, a jego pełnia znajduje się w Bogu. W czasach niepokoju i niepewności pokładamy nadzieję w Chrystusie, który ►

jest Światłem wskazującym drogę. Papież Franciszek ogłosił Rok Święty bullą (dokument urzędowy na ogół pisany po łacinie, opatrzony pieczęcią papieża) zatytułowaną *Spes non confundit* – „Nadzieja zawieść nie może”. Hasło Jubileuszu podkreśla zaufanie do Boga i dążenie do braterstwa i soli-

darności w obliczu wyzwań dzisiejszego świata. „Pielgrzymi nadziei” to nawiązanie do wspólnej drogi, przypominające, że wszyscy jesteśmy braćmi i siostrami powołanymi do budowania pokoju i wzajemnego wsparcia.

Grażyna Siudym

Dzień Życia Konsekrowanego – świadectwa naszych parafianek

2 lutego przypada w Kościele Dzień Życia Konsekrowanego. Jest to czas, kiedy w szczególny sposób modlimy się za osoby konsekrowane, czyli poświęcone Bogu na wyłączność, które to ślubują w czasie uroczystej Mszy świętej i w obecności biskupa. Wielu z nas w pierwszej chwili myśli wtedy o kapłanach – co w odniesieniu do księży diecezjalnych *de facto* nie jest słuszne – lub osobach zakonnych. Są również w Kościele katolickim różne świeckie stowarzyszenia, organizacje czy prałatury, w których osoby tam posługujące decydują się żyć w celibacie i swoje życie tu na ziemi poświęcić służbie Bogu i innym ludziom, oraz indywidualne formy konsekracji. Na terenie naszej parafii mieszkają i posługują siostry służebniczki NMP, dziewica konsekrowana i członkinie Instytutu Świeckiego Chrystusa Króla i Maryi Matki Królowej. Na zaproszenie „Effathy” odpowiedziały na pytanie, czym dla nich jest dar życia konsekrowanego. Pamiętajmy o nich w modlitwie codziennej i dziękujmy Panu Bogu za ich trud, ale również radość w budowaniu naszego lokalnego Kościoła.

Chciałam pójść do zakonu, ale siostry odmówiły przyjęcia mnie. Szukałam więc innych dróg. Na Warszawskiej Pielgrzymce Pieszej zetknęłam się z rodziną, która odwiedzała księdza profesora Słomkowskiego w Kaniach [ks. Antoni Słomkowski – pomysłodawca Ośrodka rekolekcyjnego w Kaniach i założyciel Instytutu Świeckiego – przyp. redakcji].

W 1979 r. przyjechałam do Kań i poznałam założyciela. Uderzyło mnie ubóstwo miejsca i księdza. Po rozmowie z nim zdecydowałam się na wstąpienie. Idea pracy dla rekolekcji, nie tylko obsługi, ale i prowadzenia, a ponadto świadectwo życia w świecie bez głośnego oznajmiania, kim się jest, spodobała mi się. Życie modlitwą prowadzącą do kontemplacji w świecie jest ideałem tego życia.

Bogusława Milenicka, członkini Instytutu Świeckiego Chrystusa Króla i Maryi Matki Królowej

Życie konsekrowane jest najlepszym, co tylko mogło mnie spotkać. Jest czymś, czego nigdy (aż do dziesięć lat temu) nie śmiałam sobie wymarzyć, bo przecież nikt nie jest godny być oblubienicą Króla nieba i ziemi! Jest doświadczeniem już tu, na ziemi, zjednoczenia z Bogiem, które czeka nas w niebie. Jest szczęściem bycia własnością Pana, we wszystkim Jemu oddaną, a z Jego strony doznającą miłości i troski – również w wymiarze materialnym – godnej najczulszego małżonka; z tą różnicą, że On jest w tym nieograniczony, nieskończony i wszechmocny!

Maria Kłeczek, dziewica konsekrowana

Chcąc odpowiedzieć na pytanie, czym dla mnie jest dar życia zakonnego, muszę sięgnąć do istoty powołania każdego człowieka. Bóg w swej nieskończonej miłości zapragnął być w relacji z człowiekiem, pragnął być bliski. Gdy szatan podważył zaufanie do Boga u pierwszych ludzi, Bóg wychodzi

naprzeciw i posyła Swego umiłowanego Syna, aby uzdrowił te relacje. Jezus Chrystus poprzez bliskość z ludźmi aż do oddania życia za nasze zbawienie wysłużył łaski, które ofiarowuje nam w sakramentach. Poprzez chrzest każdy z nas stał się umiłowanym dzieckiem Boga. Wszyscy, niezależnie od drogi powołania, jakie wybieramy, jesteśmy wezwani do odpowiedzi na tę nieskończoną tęsknotę Boga za człowiekiem.

Życie zakonne jest jedną z form odpowiedzi na tę miłość Boga – może trochę bardziej radykalną. Wybierając życie zakonne, wybrałam Jezusa jako jedyną Miłość i wypełnienie pragnienia serca, by być kochaną. To nie ja robię „łaskę” Panu Bogu, idąc do zgromadzenia zakonnego, ale to Bóg mnie obdarowuje Swym szczególnym zaufaniem, na które chcę odpowiedzieć. Moim powołaniem jest służyć Bogu, głosząc Jego miłość ludziom; starać się, aby On był bardziej znany i miłowany. Czynię to głównie poprzez codzienną modlitwę za siebie i za innych, starając się o swój rozwój duchowy.

Z racji posługi katechetycznej, od wielu już lat, ja osobiście mam szczególną okazję – powinność, aby przybliżyć tych najmłodszych do Jezusa, aby mówić, jak bardzo On nas kocha. Co roku jestem świadkiem wzrastania wiary w wielu dziecięcych sercach, przygotowujących się do spotkania z Nim w Komunii świętej. To wielka radość, ale też troska, aby dzieci dobrze rozumiały istotę Eucharystii i wytrwały w wierze i miłości do Boga.

Nie liczę tylko na własne siły, ale z pomocą Bożą, świadoma swoich niedociągnięć, krocę drogą powołania, które wybrałam. Wierzę, że On ma moc działać nawet pomimo moich słabości i doprowadzi mnie tam, gdzie, mam nadzieję, wszyscy się spotkamy.

siostra Maria Gaudioza, służebniczka NMP

opracowanie tekstu Kornelia Kowalczyk

Kłaniajcie się, królowie

W tym roku 6 stycznia w 905 miastach i wsiach naszego kraju i poza granicami Polski wyruszył Orszak Trzech Króli. U nas w Otrębusach po raz 7. mogliśmy w przestrzeni publicznej, przechodząc ulicami naszej miejscowości, dać świadectwo wiary, jedności i radości. Od początku jest to inicjatywa rodzin. Bardzo się cieszymy, że jasełka przyjęły się w naszej lokalnej społeczności. Zdjęcia pokazują tłum ludzi, Trzech Króli, dwór Heroda i coraz więcej osób przebranych. Rodzą się dodatkowe inicjatywy, jak np. gromada aniołów i diabłów przed kościołem. Kreatywność i odpowiedzialność grup jest godna pochwały!

Dziękujemy burmistrzowi gminy Arkadiuszowi Kosińskiemu i pracownikom Urzędu Gminy Brwinów za pomoc i życzliwość, Straży Miejskiej za zapewnienie nam bezpieczeństwa, a Księdzu Proboszczowi Bolesławowi Bolkowi za przychylność i nieocenioną pomoc w obsłudze tzw. „papierologii” związanej z Orszakiem i za modlitwę.

Dziękujemy sponsorom – bez Waszego wsparcia byłoby trudniej, na pewno skromniej i mniej kolorowo!

Od początku byli i są nadal z nami: **Szkoła Jazdy Konnej „PaTaTaj” w Kaniach, Pałacyk Otrębusy, Vita-Med – NZOZ, przychodnia w Otrębusach, Piekarnia AK Otrębusy, Restauracja Elita w Otrębusach, Pani Barbara Ziębiec.**

W tym roku ze wsparciem finansowym dołączyli: **Piekarnia Witaszczyk Milanówek, sklep „Kurczak” w Otrębusach, Delikatesy w Kaniach, Stacja Lody w Otrębusach, E-czapa, Bomar w Kaniach, a także darczyńcy indywidualni.**

Dziękujemy Panu Sebastianowi z „Sebipolu” za druk plakatów.

Szczególne podziękowania dla wszystkich osób zaangażowanych bezpośrednio w organizację Orszaku. W tym roku pracowała ekipa w składzie:

- Ania i Michał Środa – sekretariat Orszaku (bieżąca współpraca z Fundacją Orszak Trzech Króli w zakresie zamawiania i dostawy wszelkich materiałów promocyjnych), zorganizowane grupy aniołów z gwiazdą;

- Ela i Marcin Jadrzyk – organizacja grup pastuszków, ministrantów w roli diabłów, nagłośnienia, obsługa fotograficzna, współpraca przy zapewnieniu bezpieczeństwa uczestnikom Orszaku, prowadzenie obsługi finansowej;
- Jola i Arek Buczek – wspólne ze Szkołą Żon przygotowanie Świętej Rodziny, przygotowanie dyplomów, obsługa fotograficzna, organizacja przedsięwzięcia i organizacja spotkania poorszakowego;
- Grażyna i Tomasz Siudym – wspólne z Panią z Żywego Różańca przygotowanie kostiumów, rozwieszanie plakatów i strzałek, czuwanie nad zakupami i finansami oraz współpraca z konferansjerem, Panem Michałem Haberem;
- Magdalena Miarczyńska – koordynacja współpracy ze wspólnotą młodzieżową: organizacja dworu Heroda, zespołów z darami i flagami oraz pomoc w organizacji;
- Ksiądz Paweł Klefas – organizacja wolontariatu (rozdawanie śpiewników, balonów itd.);
- Jan Korwin-Kossakowski – organizacja koni, jeźdźców, stajennych, czuwanie nad bezpieczeństwem.

W niedzielę 12 stycznia w dolnym kościele odbyło się spotkanie poorszakowe. Przy słodkościach wspominaliśmy śmieszne sytuacje towarzyszące przygotowaniom do Orszaku. W atmosferze radości śpiewaliśmy kolędy, ale nade wszystko padło wiele ciepłych słów i wzajemnych podziękowań. Pojawiły się również pierwsze plany organizacji przyszłorocznego Orszaku Trzech Króli. Tak rodzi się nowa wspólnota parafialna – wspólnota orszakowa, do której wszystkich parafian serdecznie zapraszamy.

W sobotę 25 stycznia br. o godzinie 18:00 w naszym kościele odbędzie się Msza święta w intencji sponsorów, darczyńców oraz wolontariuszy Orszaku Trzech Króli.

Wszystkim sponsorom, członkom ekipy i grupom kierowanym przez nich oraz każdemu z osobna serdecznie Bóg zapłać!

Święci Cyryl i Metody – Apostołowie Słowian i Patroni Europy

Święci Cyryl i Metody to postacie niezwykle istotne dla historii Europy, a szczególnie dla narodów słowiańskich. Obchodzone **14 lutego** ich święto jest okazją do przypomnienia sobie ich wielkiego dzieła.

Cyryl (właśc. Konstanty) i Metody (właśc. Michał), znani również jako Bracia Słowiańscy, byli bizantyjskimi misjonarzami, którzy w IX wieku (863 rok) na prośbę księcia Rościsława z Wielkich Moraw zostali wysłani przez cesarza bizantyjskiego i patriarchę Konstantynopola do ewangelizacji Słowian. Celem ich misji było szerzenie chrześcijaństwa w języku zrozumiałym dla ludu.

Cyryl stworzył glagolicę, pierwszy alfabet słowiański, który umożliwił zapisanie języka słowiańskiego, a w czasach późniejszych ewoluował w cyrylicę stosowaną do dziś. Bracia przetłumaczyli najważniejsze teksty liturgiczne na język starosłowiański, co umożliwiło Słowianom uczestniczenie w nabożeństwach w zrozumiałym dla nich języku. Zjednany darem na rzecz Rzymu w postaci rzekomych szczątków św. Klemensa odnalezionych na Krymie, gdzie wcześniej bracia przebywali z misją, papież Hadrian II poparł ich działalność i uznał nową słowiańską liturgię.

Cyryl zmarł w klasztorze 14 lutego 869 roku. Do dnia swojej śmierci w roku 885 dzieło kontynuował jego brat Metody jako arcybiskup Wielkich Moraw.

Cyryl i Metody nie zostali oficjalnie kanonizowani w jednym konkretnym momencie w historii Kościoła. Proces ich uznania za świętych był stopniowy i związany z rozwojem kultu tych postaci szczególnie na ziemiach słowiańskich, gdzie bracia byli postrzegani jako apostołowie i ojcowie duchowi. Z czasem kult Cyryla i Metodego rozprzestrzenił się na inne części Kościoła, a papieże zaczęli oficjalnie potwierdzać ich świętość.

Dla Słowian święto to ma szczególne znaczenie, ponieważ przypomina o początkach słowiańskiej kultury pisanej i o przekazaniu im Ewangelii w ich własnym języku.

Jan Paweł II ustanowił świętych Cyryla i Metodego współpatronami Europy w 1980 roku, podkreślając ich zasługi w szerzeniu chrześcijaństwa oraz w promowaniu jedności między Wschodem i Zachodem Europy w kontekście jej wspólnych korzeni opartych na wartościach chrześcijańskich.

Magdalena

Świąteczny kiermasz PZC – podsumowanie

Już kolejny rok uczestniczyliśmy wraz z Państwem w Wigilijnym Dziale Pomocy Dzieciom, którego organizatorem była Caritas Polska. Nasz parafialny zespół Caritas wspiera tę akcję, rozprowadzając świece świąteczne, które, zapalone na wigilijnym stole, świadczą o naszej pamięci o osobach znajdujących się w trudnej sytuacji życiowej. W tym roku zebraliśmy kwotę 3 928,00 zł.

Dzięki Państwa hojności wsparliśmy naszych podopiecznych, przekazując im 25 paczek świątecznych z produktami spożywczymi oraz chemią gospodarczą. Zakupiliśmy także 6 obiadów wigilijnych.

Serdecznie dziękujemy za okazane wsparcie i pomoc darczyńcom indywidualnym, a także dyrekcji Piekarni AK Otrębusy. Szczególnie ciepłe podziękowanie kierujemy do młodzieży ze szkoły w Otrębusach, która z sercem i zaangażowaniem pomagała przy przygotowywaniu paczek.

Parafialny Zespół Caritas

EFFATHA gazeta parafii Najświętszej Maryi Panny Matki Kościoła w Otrębusach. <https://parafia-otrebusey.mkw.pl/>

Zespół redakcyjny: ks. proboszcz Bolesław Bolek, ks. Paweł Klefas, przedstawicielka rady parafialnej Grażyna Siudym;

Kornelia Kowalczyk, Magdalena Kreter-Bartkiewicz, Magdalena Miarczyńska;

skład, grafika: Małgorzata Żurniewicz-Turno; korekta: Maria Kłeczek OV.

Druk: Drukarnia „Megraf” Krzysztof Burzec, 05-840 Brwinów, ul. E. Orzeszkowej 4; megraf@megraf.pl

Proboszcz: ks. Bolesław Bolek, 05-805 Otrębusy, ul. Sadowa 14, tel. 22 758 51 35

Kancelaria parafialna czynna od poniedziałku do piątku od 17:00 do 17:30

Konto parafialne: Bank Spółdzielczy w Białej Rawskiej o/Brwinów: 08 9291 0001 0097 6549 2000 0010

Parafia rzymskokatolicka w Otrębusach

Kontakt z zespołem redakcyjnym: effathaotrebusey@gmail.com

Wszelkie prawa zastrzeżone.